

Arrest

nr. 87 832 van 20 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. TERMONIA en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partij dient middels onderhavig verzoekschrift een beroep tot "*schorsing en de nietigverklaring*" in tegen "*de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatslozen*".

1.2. De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de Commissaris-generaal kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepalingen van de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 van de vreemdelingenwet voorzien in artikel 39/2, § 1,

derde lid van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij meent derhalve onterecht dat onderhavig beroep een annulatieberoep betreft.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesjetische origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Psedakh, regio Malgobek. Op 7 april 2003 bent u op traditionele wijze gehuwd met E. S. (...) met wie u samen twee dochters hebt. U werkte als privé-naaister thuis. Eind mei 2011 keerde uw man plots niet meer terug naar huis. U wist niet waar hij was of waarmee hij zich bezig hield. Enkele maanden voordien kwamen er wel mensen bij jullie thuis en werden er gesprekken gevoerd in uw afwezigheid. U weet niet waarom deze personen in uw huis waren. Op 29 juni 2011 kwam uw man in de avond voor enkele uren naar huis. Hij zei u dat hij opnieuw weg zou gaan, maar dat hij later wel zou terugkomen. U stelde hem vragen, maar hij gaf u geen antwoorden. In de ochtend van 30 juni 2011 werd uw huis omsingeld door gemaskerde en gewapende politieagenten. Uw kinderen waren hierbij aanwezig. Uw huis werd doorzocht en uw internationaal paspoort werd afgenomen. U werd vervolgens meegenomen naar de politieafdeling in Malgobek waar u over uw man werd ondervraagd. Men liet u weten dat uw man bij de wahabieten was aangesloten. Toen u zei dat u niets wist over uw man, kreeg u een slag op uw hoofd waardoor u het bewustzijn verloor. U werd diezelfde avond met een wagen naar uw huis teruggebracht. U ging enkele weken later met uw jongste dochter naar een dokter omdat zij sinds uw arrestatie op 30 juni 2011 geen woord meer had gezegd. In de avond van 8 november 2011 kwam uw man opnieuw terug naar huis voor enkele uren. Hij beantwoordde uw vragen niet. U vertelde hem over uw aanhouding in juni en hij zei u enkel dat dit niet meer zou gebeuren. De volgende ochtend werd u opnieuw door politieagenten meegenomen naar de politieafdeling in Malgobek. Men zei u dat u diende na te denken en u werd in een kelder achtergelaten. Na een tijdje kwamen er drie dronken, gemaskerde mannen de kelder binnen. Eén van hen heeft u verkracht. De dag daarop werd u verder ondervraagd over uw man. U diende informatie te geven indien u in leven wilde blijven. Uiteindelijk werd u toch vrijgelaten, maar er werd u gezegd dat het de volgende keer anders zou aflopen. U weet niet meer op welke manier u naar huis bent gegaan. Uw zus heeft u enkele dagen later verteld dat u na uw vrijlating in een ziekenhuis bent geweest. U kunt zich hierover niets meer herinneren. U hebt enkel aan vrouwelijke klant van u over uw verkrachting verteld. Deze vrouw zei u dat uw man u zou afmaken indien hij over de verkrachting zou worden ingelicht. Volgens haar zou het eveneens niet goed aflopen indien u nogmaals zou vastgehouden worden. Hierop besloot u uit Ingoesjetië te vertrekken. Op 5 januari 2012 bent u vanuit Ingoesjetië met de trein naar Kiev vertrokken. Vanuit Kiev bent u in een wagen verder naar België gereisd. Op 11 januari 2012 bent u in België aangekomen en diezelfde dag hebt u een asielaanvraag ingediend. U hebt uw twee dochters vlak voor uw vertrek naar uw schoonmoeder in Malgobek gebracht waar zij tot op heden nog steeds verblijven. Ter staving van uw identiteit legde u uw geboorteakte en uw Russisch binnenlands paspoort neer.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde dat u Ingoesjetië hebt verlaten omdat u in 2011 twee keer op de politieafdeling van Malgobek was vastgehouden omwille van uw man die volgens de autoriteiten bij de wahabieten is aangesloten. De laatste keer werd u er verkracht (CGVS gehoor 15/02/2012 p.11, 14). Eveneens bent u uit Ingoesjetië gevlucht omdat u schrik had dat uw man u zou vermoorden indien hij zou weten dat

u bent verkracht (CGVS gehoor p.17, 20). U vreest bij terugkeer naar Ingoesjetië dat uw man u zal vermoorden. Ook wilt u niet dat uw kinderen ten schande worden gebracht. Daarnaast hebt u ook schrik dat u verdere problemen met de overheidsdiensten zou hebben (CGVS gehoor p.20-21).

Er dient echter te worden vastgesteld dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk kan maken.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u aan uw schoonouders na het vertrek van uw man niet vroeg of ze wisten waar uw man was en of ze nog contact met hem hadden gehad (CGVS gehoor p.18-19). Ook al had u een moeilijke band met uw schoonouders, toch verklaarde u nog af en toe contact met hen gehad te hebben (CGVS gehoor p.18). Gezien het vertrek van uw man onaangekondigd was en hij na korte tijd niet terugkeerde (CGVS gehoor p.11) en gezien andere personen (neven en nichten) u zeiden dat ze niets wisten (CGVS gehoor p.19-20), is het weinig aannemelijk dat u bij het ontmoeten van uw schoonouders niet één keer zou gepolst hebben in de hoop meer aanwijzingen te krijgen omtrent het lot van uw man.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u, toen u besliste te vertrekken omdat u zich in gevaar achtte, uw kinderen achterliet bij uw schoonouders, zonder na te gaan of uw schoonfamilie eventueel eveneens problemen kende omwille van uw man (CGVS gehoor p.20). Evenmin lichtte u uw schoonfamilie in over de verdwijning van uw man (CGVS gehoor p.19-20) en over uw problemen (CGVS gehoor p.17) die zich, na uw vertrek, zouden kunnen verplaatsen naar andere naaste verwanten van uw man, van wie men op hun beurt zal willen te weten komen waar hun zoon of broer zich bevindt. Het gegeven dat u uw kinderen op deze manier achteloos, zonder u te vergewissen van de veiligheidsomstandigheden, achterlaat en zodoende blootstelt aan eventuele ernstige problemen, is niet aannemelijk.

Overigens kan het eveneens weinig aannemelijk worden genoemd dat u tot op heden nog steeds niet weet wat er concreet na uw vrijlating op 10 november 2011 met u is gebeurd. U verklaarde dat uw zus twee à drie dagen na de voormelde vrijlating u heeft verteld over het feit dat u in het ziekenhuis was geweest en dat zij u toen naar huis heeft gebracht (CGVS gehoor p.17). Uw verklaringen bleven echter vaag en u kon geen verdere informatie aanreiken. Zo weet u niet zeker of uw zus u wel effectief in een ziekenhuis heeft opgehaald. Ook heeft u geen idee of men u in het ziekenhuis heeft onderzocht, behandeld of verzorgd. U kon ook niet aangeven om welk ziekenhuis het precies ging en op welke wijze u en uw zus dan in dat ziekenhuis zijn terecht gekomen. Bovendien wist u ook niet of uw zus op de hoogte is van uw verkrachting (CGVS gehoor p.17-18). Uw uitleg dat u uw zus daarover geen verdere vragen hebt gesteld omdat u de gebeurtenissen wilt vergeten (CGVS gehoor p.17-18), kan door het Commissariaat-Generaal niet worden aanvaard. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij/zij zich informeert of minstens pogingen onderneemt om zich te informeren naar relevante aspecten van het asielrelaas indien hij/zij een gegronde vrees voor vervolging koestert, temeer gezien u sinds uw aankomst in België nog contact hebt gehad met uw zus (CGVS gehoor p.6,18). Evenmin heeft u enig idee of uw familie na uw vertrek problemen is beginnen krijgen (CGVS gehoor p.21). U repliceerde hier enkel op dat uw broer niet wou praten of luisteren omdat hij kwaad was. Het feit dat u niet de gelegenheid had hierover met uw broer te spreken, neemt nog niet weg dat u dit met uw zus waarmee u tevens contact verklaarde te hebben, kon bespreken. Er dient dan ook besloten te worden dat uw desinteresse op ernstige wijze uw aangehaalde vrees voor vervolging relativeert en de geloofwaardigheid verder in het gedrang brengt.

Tot slot moet er ook nog op gewezen worden dat u weinig informatie kon aanreiken over uw reisweg naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Zo bent u vanuit Kiev met een wagen naar België gereisd, maar u kon geen land, stad of plaatsnaam opnoemen die u tijdens uw reisweg bent gepasseerd (CGVS gehoor p.9). Ook sprak u over bepaalde controleposten, maar u had eveneens geen idee waar dat was (CGVS gehoor p.10). Overigens kon u weinig details vertellen over het paspoort dat tijdens de voornoemde controles voor u werd gebruikt. U hebt het paspoort niet gezien en uit uw verklaringen bleek dat u niet wist welke nationaliteit u volgens het paspoort had. U wist enkel dat in geval van een controle uw familienaam 'D. (...) ' was. U hebt geen kennis van een voornaam of een visum dat in het paspoort aanwezig was (CGVS gehoor p.9-10). U hebt verder ook geen enkel idee op welke wijze dat paspoort voor u was geregeld (CGVS gehoor p.10). Dat u zo weinig weet over uw reisweg en de gebruikte reisdocumenten, blijkt niet geloofwaardig. Te meer gezien uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u de gegevens in het paspoort dat u zou hebben gebruikt niet zou kennen en/of dat u niet zou zijn ingelicht door de smokkelaar aangaande de gegevens in het paspoort. Hierdoor wordt er afbreuk gedaan aan uw algemene geloofwaardigheid.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij

het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uw geboorteakte en uw Russisch binnenlands paspoort kunnen niets wijzigen aan de voornoemde besluiten. Deze documenten hebben immers enkel betrekking op uw persoonlijke identiteitsgegevens en deze worden door mij niet betwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van het vertrouwensbeginsel. Verder in het verzoekschrift maakt verzoekende partij eveneens gewag van de schending van de zorgvuldigheidsplicht.

3.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De

afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.3.1. Verzoekende partij legt als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 4) een attest van hospitalisatie voor. Zij stelt dat dit attest voldoende informatie geeft en een begin van bewijs vormt dat zij wel degelijk een waarheidsgetrouw asielrelaas naar voren heeft gebracht. Daarenboven legt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog drie convocaties voor (bijlage 3) d.d. 17 januari 2012, 9 februari 2012 en 6 maart 2012. Deze oproepingen vormen volgens verzoekende partij opnieuw een volledig begin van bewijs en gaan dan ook in tegen de beweringen van verwerende partij als zou zij zich niet voldoende hebben geïnformeerd of dat zij geen begin van bewijs zou kunnen neerleggen.

3.2.3.2. De Raad stelt vast dat de bijgebrachte documenten kopieën betreffen. Hij wijst erop dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Daarenboven wenst de Raad nog in herinnering te brengen dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Gelet op het voorgaande, kan worden besloten dat de stelling van verzoekende partij dat het hospitalisatieattest en de oproepingsbrieven die zij bijbrengt als begin van bewijs kunnen gelden voor haar voorgehouden relaas, niet wordt bijgetreden. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift ook nog opmerkt dat haar verklaringen alsook de huidige toestand in Ingoesjetië (zie in dit verband punt 3.2.5.2. en 3.2.8.) een *“voldoende grond voor bewijs”* van haar problemen geven, merkt de Raad wederom op dat de verklaringen van een asielzoeker op zich een voldoende bewijs kunnen zijn van de hoedanigheid van vluchteling, op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn en dat er in het relaas aldus geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Dit is *in casu* niet het geval.

3.2.4. Waar verzoekende partij bij het verzoekschrift nog een geboortecertificaat van haar eerste en tweede dochter en een attest met betrekking tot de erkenning van het vaderschap van haar eerste dochter neerlegt (bijlagen 5, 6 en 7), merkt de Raad op dat – daargelaten de vaststelling dat het slechts kopieën betreffen – niet kan worden ingezien op welke wijze verzoekende partij hiermee afbreuk zou kunnen doen aan de verschillende motieven van de bestreden beslissing.

3.2.5.1. Verzoekende partij stelt dat verwerende partij erkent dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging heeft ontplooid en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Verzoekende partij wijst er tevens op dat deze problemen erkend worden door Amnesty International en door de *“Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken”*, die stelt dat alle reizen naar onder meer Ingoesjetië, ten strengste worden afgeraden. Het kan volgens verzoekende partij derhalve niet worden ontkend dat er zich effectief problemen inzake de mensenrechten voordoen in Ingoesjetië.

3.2.5.2. Waar verzoekende partij aanstipt dat verwerende partij zelf erkent dat de huidige situatie in Ingoesjetië complex blijft, wijst de Raad erop dat verwerende partij in haar motivering betreffende de noodzaak tot een individuele beoordeling van de vraag tot bescherming duidelijk wijst op de nog steeds aanwezige problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten in Ingoesjetië. Verwerende partij motiveert evenwel dat hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk zijn en dat de schendingen bovenal een gericht karakter hebben. Om die redenen dringt zich volgens verwerende partij dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt verder dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele

objectieve vaststellingen. Een loutere verwijzing naar “*Amnesty International*” en een reisadvies uitgaande van de “*Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken*”, waarin de algemene veiligheidssituatie in haar land van herkomst wordt toegelicht, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Dat de huidige toestand in Ingoesjetië – gecombineerd met haar verklaringen, die de Raad als ongeloofwaardig beschouwt – een voldoende grond voor bewijs vormt van haar problemen, betreft derhalve een besluit dat door de Raad niet kan worden bijgetreden. De Raad merkt in dit verband eveneens op dat verzoekende partij er middels aangaande verwijzingen evenmin in slaagt om aan te tonen dat er sprake is van een reëel risico op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet (zie punt 3.2.8.).

3.2.6. Waar verzoekende partij nog wenst te herinneren aan het arrest nr. 65 597 van de Raad van 16 augustus 2011, wijst de Raad erop dat dergelijke verwijzing niet dienstig is, aangezien de geciteerde rechtspraak een individueel geval betreft dat geen bindende precedentwaarde heeft. Hoe dan ook, kan de relevantie van zulke verwijzing niet door de Raad worden ingezien. Het deels geciteerde arrest betreft immers een vernietiging doordat er in het administratief dossier geen informatie beschikbaar is die toelaat te beoordelen of de betrokkene omwille van zijn herkomst uit Tsjetsjenië een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.2.7. De verschillende vaagheden, onwetendheden, het gebrek aan interesse en het ongeloofwaardige karakter van de verklaringen omtrent de afgelegde reisweg en de hierbij gebruikte documenten, verhinderen aan het relaas van verzoekende partij enig geloof te hechten. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.2.8. De Raad merkt op dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verwerende partij motiveert in onderhavige bestreden beslissing dienaangaande het volgende: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”* Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij zich voor haar motivering dienaangaande steunt op de “*Subject Related Briefing*” betreffende “Ingoesjetië - Veiligheidssituatie in Ingoesjetië” van 11 januari 2011 (stuk 13, deel 1), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, waaruit blijkt dat Ingoesjetië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen beperkt is gezien het gericht en gelimiteerd karakter van deze handelingen waardoor het aantal burgerslachtoffers beperkt is. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Ingoesjetië betreffende de nog steeds aanwezige misbruiken aldaar – wat door

de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoonbaar dat er in Ingoesjetië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. De specifieke motivering waarom er in Ingoesjetië voor burgers geen sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, meer in het bijzonder door het gelimiteerd zijn van grootschalige acties en de vaststelling dat de meeste acties zowel van de rebellen als van de autoriteiten gericht zijn waardoor het aantal burgerslachtoffers beperkt is, wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Verzoekende partij toont evenmin met andersluidende informatie aan dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.9. Verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing tekort komt aan de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting omtrent de zorgvuldigheidsplicht en zij benadrukt dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

De Raad benadrukt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13) en dat verzoekende partij tijdens het meer dan drie uur durende gehoor op het Commissariaat-generaal van 15 februari 2012 uitgebreid de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.10. Betreft de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, merkt de Raad op dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS nr. 93.104 van 6 februari 2001). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS nr. 179.021 van 28 januari 2008). Van een schending van het vertrouwensbeginsel kan slechts sprake zijn, indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de kandidaat-vluchteling en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen. Verzoekende partij zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

3.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT